

EN KJERNE I EVANGELIET

I Henrik Ibsens skuespill «Peer Gynt» møter vi den aldrende Peer som sitter og skreller løk og samtidig har han et bittert oppgjør med seg selv, han sammenligner seg selv med løken.

Etter som Peer skreller av et og et lag, gir han dem navn etter forskjellige faser i sitt liv, og etter de roller han har spilt. Peer konstaterer at lagene blir mindre og mindre, og når det siste laget er skrelt av er det ingen ting inni – bare tomhet. Peer finner ingen kjerne, ingen sjel i sin personlighet. Han finner ingenting fordi han har stilt de gale spørsmålene. Han finner ingen kjerne fordi han ikke ser at hvert av lagene han har skrelt av seg selv, på godt og ond – er ham selv.

Peer Gynts sjel finnes, men han kan ikke isolere og betrakte den som et selvstendig objekt, for det er den ikke. Den er tilstede i alt, i hvert eneste lag!

Og slik det er med Pees Gynts sjel, er det med kjernen i evangeliet. Jesu oppstandelse. Den kan ikke isoleres og betraktes for seg selv, for den lever i alle fortellingene om hvordan Jesus fornyer livet til menneskene han møter, han er oppstandelsen.

Derfor behøver ikke kvinnene ved den tomme graven, som vi ser fremstilt på altertavlen i Glesne kapell, mer utførlige forklaringer og bevis. Det var overraskende det de opplevde, men det var likevel i overensstemmelse med alt de allerede hadde erfart sammen med Jesus. De hadde sett syke bli helbredet, sett utstøtte få ny tilhørighet og fortvilte få nytt mot, de hadde sett livet seire over døden i alle dens skikkelser igjen og igjen. For dem var troens fundament konkret – graven var tom. Det var sant! Og kvinnene trodde.

Vi vil helst ha bevis for å tro på noe, men evangeliene forteller ikke hva som skjedde natt til påskemorgen, derfor blir spørsmålet vi må stille: Hvilke erfaringer kan vi gjøre som kan avsløre noe av oppstandelsens under for oss. Hva skal vi se etter når vi skreller lag for lag av våre liv, slik Peer Gynt gjorde.

Alle mennesker opplever øyeblikk i livet som inneholder så mye fylde, så mye tetthet og ømhet at øyeblikket utvider seg og gir livet en helt ny dybde. Slike øyeblikk er forskjellig fra person til person, men i disse opplevelsene erfarer vi det som vi kan forbinde oss med påsken og pinsens budskap. «Se, alt er blitt nytt.» Livet inneholder noen slike grensesprengende opplevelser, men livet har også vonde øyeblikk. Men ordene om oppstandelsen og pinsens budskap om Guds nærvær er i alle lagene i våre livs erfaringer, i våre lengsler og håp. Og det var dette som lød påskemorgen da kvinnene kom til graven for å sørge. Kvinnene kom for å være ved graven – og så blir de i stedet sendt tilbake til livet med ordene «Han er ikke her – han er oppstått slik han sa. Han går i forveien for dere!» Dette er kjernen i evangeliet ☺